

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kiærminder til Kong Frederik den Sjettes Krands

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 54. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_653-txt-shoot-idm1941/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

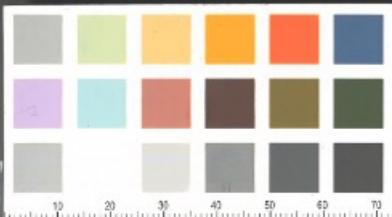
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

der har Frødes Sig „tre Aar om Land,” og de, der utsættelige fulgte Valdemar den Store til Jorde, som Saxo vidner, at Kvinderne hulede: nu er Trældomssagen vor viise Lodd, og Bonderne suldede under Baaren, at nu var sun Død, eller lod noget varre sig tanke, det væreste ivente. Nei, det er ikke et lønnde, men et opstaaende Folk, der bærer Frederik den Sjettes selv død paa Hænderne, bærer deres Friheds Glensoder ei til Graven men til Ørens Tempel, til Rosstildestoilen, hvor der ei skal brænde Blaalyd over hans Been, som en nedgravet Skat, men tone Ørefange over dem af Landen, vi har tilfælles med ham, den Skoldungers anden Stamfadher, hvis Navn i Folkesangens levende Toner skal sammensmelte med den gamle Skjold, med hvem han i Sandhed havde det majestatiske Valgsyrog tilfælles:

Det vor hør Kenning at have for Sæd,
Vestermø fit Land, men holde Fred,
Og vide at giore sin Almune Gavn,
Hør hvilke han bær sit Kongenavn!

Jeg ved det nok m. H. man kalder mig spottviis Profeten, fordi jeg spaar Danmark en guldene Host efter Nolv Krages og Frederik den Sjettes sammenmelde Guldsæd, hvorm Øjaldene sang daade fordom og nu, saa det gienlod over hele Norden, spaar Danmark en Guldalder i lys, der fører til den Gamle i Lon, som Danmark bestemt maa have havt; thi i Aands og Hjertes Antiggender

er det indlysende hvad Oedsproget figer: den græder ei for Guld, som aldrig Guld eiede, og dog græd det Danse Hjerte altid, naar det levende mindedes om Fredegods-Dagene, da de stærke Jettekvinder maatte male Hjerte-Guld: Fred og Lyksalighed til Frøde, som det gienlod i Grotte-Sangen:

Til Frøde vi male
Saa frydelig
Guld med Gavning
Paa Gladens Kværn:
Dands paa Roser,
Og hvil paa Duun!
Vaagn maar du lifter!
Vel er da malet.

Her gjore Ingen
Overandre Fortred!
Lumshed og Mandslæt
Man mærke ei til!
Ingen rare
Mod Ræten Sværd,
Om end Broder
I Vaand han saae!

Ja, en saadan Guldalder, forholdsvis fri for Grumhed og Selotægt, Lumshed og Smigmed, rig vaad invortes Relighed, Sikkerhed og Glæde, under landsfaderlig Regering og Vestermølfe, den har Danmark saa underlig Lyst til, saa deilige og levende Spor af og Minder om, at det kan ei være blotte

